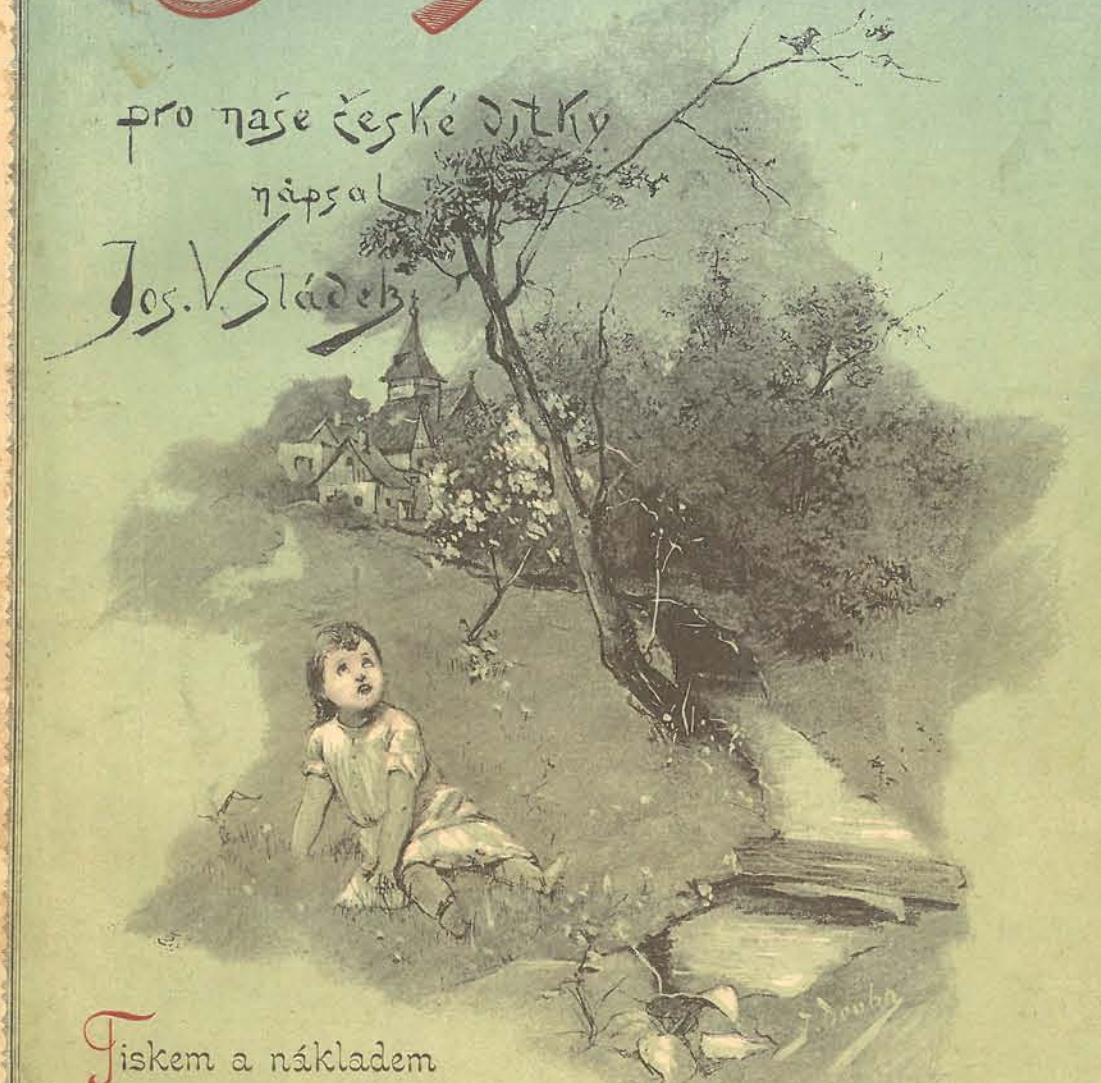

Skrýváníčí zpísňové

pro naše české dítka

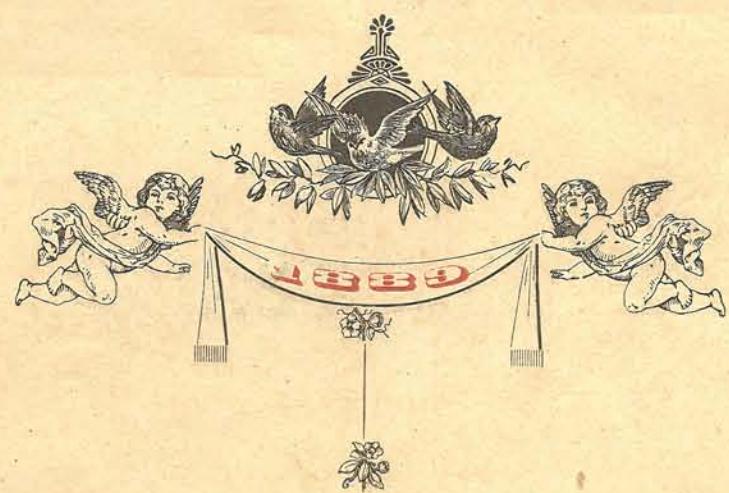
napsal

Jos. V. Sládečka

Tiskem a nákladem

J. O. tty v Praze.

Dceruškám Heritesovým

MARII A BOŽENĚ

věnuje tyto písň

oddaný přítel jejich otce

J. V. Sládek.

Hrstka lístků růžových —
nenajdete takových
pod kvetoucí snětí,
jak jich padá do dlaní
s líček, zraků, usmání
a z hovoru dětí. —

Zpěvák přichází.

Nesu Vám velké noviny
odněkud z neznámé země;
host vzácný mi je povídal,
jak z mlíky zavítal ke mně.

Měl roucho bílé jako sníh,
na hlavě věneček měl z květů
a v očích zář a vlídnou tvář
a úsměv kol blažených retů.

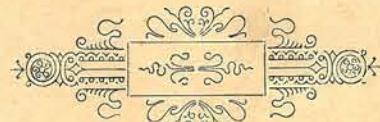
A nachýlil se ke mně tak,
k Vám jako matka se sklání,
a povídal mi celý den
a v noci až do svítání:

Jak röstou květy na poli,
a pták jak v doubravě zpívá,
a o lidech a o hvězdách,
a Bůh jak na vše se dívá.

To povídal mi den a noc,
však o Vás na úsvitě,
jak sličnější než v poli květ
jest dobré, nevinné dítě.

A jak se ten host jmenoval,
se chcete dozvěděti?
to byl snad Strážný anděl sám,
neb Láska k Vám, mé děti!

I. 12. 87.

Skřivánek.

Skřivánek vyletěl vysoko
nad pole a lučiny v květu
a zmizel v modru nebeském,
jak zapad' by do jiných světů.

Jen jeho píseň s blankytu
šveholí, zvoní a jášá,
a padá v zem, jak s jabloně
perličky rosy když střásá.

Skřivánku, ptáčku, zpěváčku,
jak letíš v nebeskou dálí,
rci, kde v tom malém hrdélku,
ty všechny písni se vzaly?

Nevzaly se mi v hrdélku,
ony mi v srdečku pučí,
tam rostou jako v poli květ,
jak čistý potůček zvučí.

A letím s nimi od země
vysoko, jak jenom mohu,
by dolů lidem zpívaly
a vzhůru nesly se k Bohu.

I. 12. 87.

Žežulka.

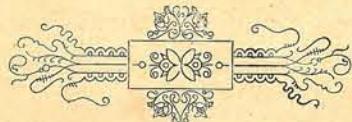
Zakukala žežulička
z doubravy:
»Přišlo jaro, kdo je se mnou
pozdraví?«

Přišlo, jak by s nebe spadlo,
samý květ,
pospěšte si, chcete-li je
uvidět!«

My bychom je pozdravili,
ale jak?
my kukati neumíme
jako pták.

Ale přec se půjdem na ně
podívat;
nekukáme, můžem však mu
zazpívat!

19 12. 87.

Májový déšť.

Padej, padaj v travičku,
májový ty deštíčku;
větrík ani nezdýchá,
padaj, padaj zvolna, zticha,
dej nám teplou vlažičku —
padaj, padaj, deštíčku!

Jetel, tráva, obilí
po tobě už toužily;
pšenka, žito, vše, co třeba,
aby bylo mléka, chleba,
růsti sobě popílí —
padaj, ať se posílí.

Bílý květ a nachový
odložilo stromoví,
zahrady se v zeleň šatí,
třešně budou nalévatí,
zavoní květ lipový;
padaj, dešti májový.

Ven do tvého padání
pastýř stádo vyhání;
padej, padej teple, zticha,
ať pastevci neosychá
hůl pod lesem na stráni,
než zazvoní klekání.

Přestaneš-li chviličku,
v západovém sluníčku
až se duha nebem sklene,
jako v květy porosené
hod' nám ve vlas, deštíčku,
démantovou perličku!

9. 12. 87.

10

Máje.

Zavanul teplý
větríček z kraje,
vzhůru do háje, vzhůru do háje,
nasekáme tam
zelené máje!

Zelené máje
před naše stáje,
by kravky měly celý rok píce,
aby tam nešly
čarodějnice.

Zelené máje,
chvojové klestí
před každá vrátka musíme snéstí,
aby tam kvetlo
celý rok štěstí.

Jako v tom háji
krásno to bude,
aby nám pán Bůh požehnal všude,
v bohatém statku,
v chaloupce chudé!

25. 12. 87.

11

Žito, žítko —

ito, žítko zelené,
už vymetáš v klasy,
záhy v zrnka naleješ,
dá-li pán Bůh časy.

Deštíček tě vytáhne,
rosa uschnout nedá,
slunečko tě upraží
do tvrda a hněda.

Na souvrati odkvetou
střevíčky a chrpky,
brzo, brzo zazvoní
hnědou líchou srpy.

Žito, žítko zelené,
jak tě vítr kloní,
žeť už z tebe z daleka
nový chleba voní!

3. 12. 87.

Růžičky.

vě růžičky červené
kvetou podle sebe,
nad nimi dva motýlky,
modré jako nebe.

Kam se jeden obrátí,
tam se druhý točí, —
nejsou to dva motýlky,
jsou dvě modré oči.

Nejsou to dvě růžičky
porozkvetlé v jaře,
to našeho dětátka
růžové jsou tváře.

22. 12. 87.

Modrá očka.

Hvězdičky už vyšly,
červánek už shas',
očka, modrá očka,
už je k spaní čas.

Do kalíšků květů
blahý sen už slet',
zavřete se, očka
jako modrý květ.

Ve hnízdečku sladce,
tiše usnul pták,
očka, modrá očka,
spěte také tak.

Už jste se den celý
nakoukala moc,
očka, modrá očka,
spěte, — dobrou noc!

21. 12. 87.

Modrá očka.

Pacholátko.

Pacholátko
boubelaté,
očka modrá,
vlásky zlaté.

Po dolíčku
v každém líčku
a čilejší
nad rybičku.

Ústka jako
máky plané,
celé jako
malované.

Pacholátko
boubelaté
směje se jak
slunko zlaté.

To jsme rádi,
že je máme,
nikomu je
neprodáme!

9. 9. 88.

Košiláček.

Košiláček umouněný,
nemytí a nemodlený.

Nečesá se, neustrojí,
vody se jak ohně bojí.

Jenom kříčí, jen se pere,
jako když ho na nůž bere.

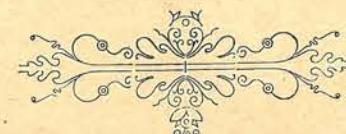
Košiláček umouraný,
— však ho jednou chytnou vrány!

Budou ho mít za havráně,
poletí s ním do své stráně.

Upustí ho do rybníka,
tam ať sobě vodě zvyká!

Vezme-li ho velká voda,
nebude ho taky škoda!

10. 9. 88.

Koníček.

Jaký to koníček, třeba vraný,
když není osedlán, okovaný! —

Honem se, kováři, k dílu mějte
a toho koně nám okovejte.

Kovář se postavil za kovadlo,
přikoval koníčka na houpadlo.

Přikoval, zakoval nohy obě
na pravo, na levo, po dvou k sobě.

Potom ho osedlal sedlář hebce,
sedí se na něm jak na kolébce.

A teď tě, bratříčku, posadíme,
v daleké kraje se vypravíme.

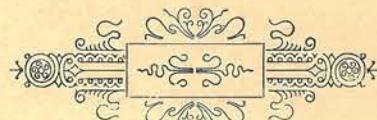
Já sednu, bratříčku, podle tebe,
budem se houpati až do nebe.

Za hory, za lesy, bystré vody,
s větrem se rozletíš o závody.

A potom pozvolna, zlehka, tiše
koník tě donese do snů říše.

Tam na tom nejlepším světa koni
nikdo tě, bratříčku, nedohoní!

9. 12. 87.

Letní odpoledne.

Větřík skoro nedýchal
a slunéčko hrálo,
na záhonech v zahradě
kvítí jak by spalo.

Po obloze vlaštovky
lítaly jak šípy,
v úlu včely bzučely
zpod košaté lípy.

Ticho vše, jen pěnkava
pipla někde v stromu,
a zarostlý vodojem
šplounal tiše k tomu.

Nad vodou se rákosí
zvolna kolébalo,
nad ním tančil mušek roj
a sídlo jim hrálo.

Napřed hlasně, potom tiš,
tiše tak a spavě, —
ó jak se to usnulo
v té vysoké trávě!

25. 9. 88.

Poupátko — ptáčátko.

Ty naše zahrádko,
jaké to poupatko
v tobě zkvetá? —
kdo se naň podívá
vždycky si myslívá,
zdali je poupatko z toho světa.

Ba, jakž by nebylo!
s jara k nám přibylo
zrovna v máji —
když kvetou jabloně,
v zeleném záhoně
poslední fialky odkvétají.

Bezy když rozkvetly
a z jihu přiletly
vlašťovice —
šukaly pod krový,
aj, ptáček takový
zypadl také k nám do světnice.

Zdali to ptáčátko,
zdali je poupatko,
kdo že to ví?
jak ptáček šveholí,
jako květ na poli
kvete, však odkud je, neodpoví.

Anděl strážný.

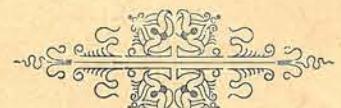
RŮŽENCE OTTOVÉ. —

Zdává se mi ve spaní,
— at mne vždycky ochrání! —
že se boží anděl strážný
k postýlce mé uklání.

Peřinkou mne přikrývá,
pak se na mne usmívá,
a když sobě pozastesknu,
na prsou mne zahřívá.

Políbí mne na líčko,
zašeptá: »Má hvězdičko!« —
není-li to anděl strážný,
jste to vy, má matičko!

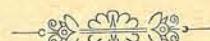
26. II. 87.

Až bude podletí,
vlašťovky odletí,
sad náš zbělá —
našemu poupatku,
našemu ptáčatku
ta zima — ale nic! — neudělá.

Co den je sličnější,
co den je milejší,
— žet je, pane!
Poupátko, děvčátko,
zasměj se, robátko,
té naší písničce zamotané!

14. 9. 88.

22

Srděčko.

Co to mé srděčko
tluče: tluky, tluk,
jako ta křepelka
u potoka z luk?

Tluče, tluče, tluče,
nikdy nemá dost —
pro zármutek málo,
hodně pro radost.

Ten svět je tak krásný,
tluč, srděčko, tluč,
a když něco bolí,
Bohu odporuč!

2. 10. 88.

23

Zvony nedělní.

Slavně, zvučně v šíř i v dálí,
slyš! — zní zvony kostelní
přes pole a lesy, skály
v svaté ticho nedělní.

Jest, jak by to hlaholení
snášelo se s blankytu,
jako snění, jako chvění
s nadzemského pobytu.

Ted' to hrá a ted' to volá
a ted' mocně zaplesá —
a to srdce neodolá,
musí s nimi v nebesa!

Vzhůru, vzhůru letí, náhle
svatou jato zbožnosti,
tam k té výši neobsáhlé
až ke branám věčnosti.

Tam, když dávno zemskou tiší
už ty zvony dozněly,
dlouho ještě, dlouho slyší
modliti se anděly.

9. 12. 87.

24

Domov.

Domove, domove
drahý a jediný,
nejdražší, nejsladší
nad světa končiny.

Nejdražší, nejsladší
na světě ze všeho,
daný mi v kolébce
od Boha samého.

A kdybych ve světě
byl i ten nejchudší,
tys mi dán za poklad
v matčině náručí.

Jinde jsou krásnější,
jinde jsou šťastnější,
ale tys nad všechny
vlasti mi milejší.

Před mořem, za mořem
nenajdu takové,
jako ty, milený
český můj domove!

22. 12. 87.

25

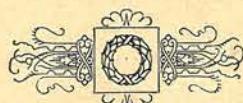
Čechy.

Jsou ty naše Čechy
země maličká,
jak v hluboké moře
spadlá perlička.

Proto však je stokrát
ještě radší mám,
že jsou jak ta perla,
jako drahokam;

vzácný, utonulý
v mořské hlubiny,
ale pro nás ze všech
v světě jediný!

18. 12. 87.

Oráč.

Ra poli, roli
oráč oře,
na poli, roli
na úhoře.

Oráči, zorej
nám to pole,
velký tam poklad
leží dole.

Vzácný a dávno
nevídáný,
už po staletí
zakopaný.

Smáčený krví,
slzou z oka —
oráči, orej
do hluboka!

Oráči orej
pevnou pěstí:
vyorej nám to
české štěstí!

Vyorej nám je,
jako bylo,
by se zas v Čechách
vyjasnilo!

19. 12. 87.

Země Česká.

Důj rodný kraj jest Česká zem,
můj domov české luhy,
a kraj ten chovám v srdeci svém,
jak v světě žádný druhý;
jej miluju, jak matku svou
má kdo jen v světě rád,
i ve štěstí i v chvíli zlou
a navždy, nastokrát!

Ten drahý domov dal nám Bůh,
a chrání Jeho ruka
tu zem, již orá český pluh,
ta květuplná luka,
ty modré hory, šumný les
a města, samot klid,
ten každý český dvůr i ves
a v nich náš český lid.

Po otcích zbyly vlast i řeč
nám za dědictví svaté,
před nepřáty reků meč
je bránil tisíckráte!
Co po otcích jsme zdědili,
si zachovati chceme:
svých otců svaté mohyly
a pro sebe tu zem!

A Hospodin, Bůh zástupů,
On bude naším štítem,
a nevydá nás v potupu
v nepřátele hněvu lítém;
i uhájíme v každý čas
svou rodnou řeč i krev,
a bude slavný, velký zas
náš starý, český lev!

18. 12. 87.

Píseň.

Zachovej nám, Hospodine,
naši drahou, českou zem,
ať na věky nezahyne
s nepřátely v boji zlém!
Hajme mužně práva svého
a svůj domov proti všem,
osud Čech buď u každého
také Čecha osudem!

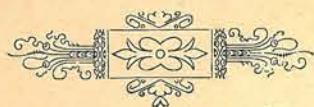
Plňme k vlasti povinnosti
s vůlí věrně oddanou,
a když třeba, s ochotností
buďme Její obranou!
Dávné slávy vzpomínejme,
že v Ní žili rekové, —
krev i statky za Ni dejme,
jako naši otcové!

Čeho získá práce pilná,
ať Jí k blahu rozkvete!
skvělý duch a ruka silná
zhojí rány staleté! —
Bože! dej nám v sebe víru,
siliž naše naděje,
dej, ať slunce Tvého míru
nad vlastí se zaskvěje!

Stůjme k sobě v každou chvíli
svorni v boje dobách zlých,
a jak Čechy šťastny byly,
budem zase šťastni v nich!

Ať se ruka k ruce vine!
Bůh náš není daleký —
Země česká nezahyne:
Sláva buď Jí na věky!

10. 9. 88.

Slovanská lípa.

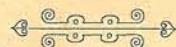
Na slovanské lípě
roste mnoho snětí,
a my jedné matky
slovanské jsme děti.

Mnohá větev suchá,
mnohá nalomená,
ale lípa stojí
vzdorná, neskloněná.

I ať vichr duje,
blesk se do ní pustí,
ona bude státi,
ona bude růsti.

Vz dor na vzdory světu,
na radost svým dětem,
krásná, silná, velká,
obalena květem!

9. 9. 88.

Až já budu velký.

Až já budu velký,
jako jsem teď malý,
bude ze mne jonák
v práci dokonalý.

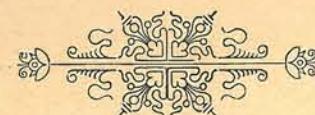
Postavím se k pluhu,
zapřáhnu si voly,
budu s nimi orat,
na otcovské roli.

Od bílého rána
až do tmavé noci —
a budou mi orat
jak orají otci.

A budou mi klidit,
jako jemu sklízí —
nedostane hrouda
do ruky se cizí!

A dám dobrovolně
každému, co jeho —
ale proti králi
zastanu se svého!

8. 9. 88.

Kříž u lesa.

Na kraji u lesa
kříž stojí kamenný,
starý a zvětralý
a celý omšený.

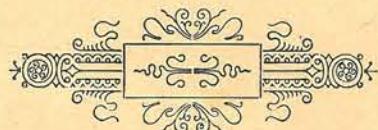
Dokola vroubí ho
plůtková zahrádka,
a pod ním zapadlý
schůdek je klekátka.

V pohodě, nehodě
dubovou pod snětí
tak ten kříž stojí tu
celé už století.

S něho se Spasitel
dívá jak v tesknotě —
koho tu vídával
klekati v samotě?

Otřen a oklečen
dole ten stupniček
a kolem rozkvetlo
tolik těch Slziček!

23. 12. 87.

Chudé dítě.

Já jsem dítě malé
a jsem dítě chudé,
až já budu velké,
co pak ze mne bude!

Bude ze mne, bude,
co se zlíví světu,
to, co na úhoru
z polního je květu.

Nikdo neovorá,
nikdo neovláčí, —
bude ze mne, bude
to, co Pán Bůh ráčí!

29. 9. 88.

Přání.

Q ěl bych rád
vinohrad
na slunečnou stranu,
loučku též, pšenku, rež,
aspoň na čtvrt lánu.

Měl bych rád
malý sad,
plný krásných stromů,
kravku též, volků spřež
a chaloupku k tomu.

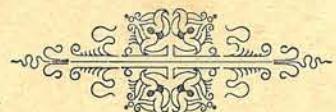
Měl bych rád —
co však přát
marně sobě dále!
nemám luh, mám jen pluh
a políčko v skále.

Měl bych rád
nastokrát
svoji starou matku,
ta by tam drahokam
byla na mém statku.

Nemám sad,
vinohrad —
jen chaloupku v stráni,
rukou dvé a k nim své
matky požehnání!

22. 12. 87.

8. 9. 88.

Chaloupka.

Ta naše chaloupka
prostá, milá,
jak by to pro ptáky
klíčka byla.

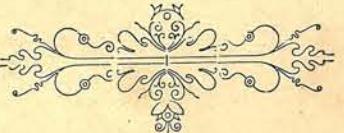
Není tak maličká
z dálky, z blízka,
nikomu se tam však
nezastýská.

Veselá, úhledná,
klidná, čistá —
máme v ní, ptáčata,
všichni místa.

A kdo ji uvidí,
kolem přejde,
neřek' by, co se tam
štěstí vejde!

Jestli ho ve světě
někdy ztratím,
k tobě se, chaloupko,
pro ně vrátím.

9. 9. 88.

Hvězdičky.

Hvězdičky.

— RŮŽENCE OTTOVÉ. —

Slunečko už zašlo,
vyjdou hvězdičky;
vyskakují z modra
jako jiskřičky.

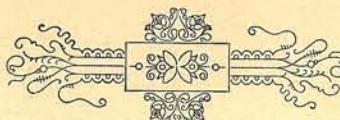
Ta první je moje,
ta druhá je tvá —
matičko, vám patří
tam ta zářivá.

Čtvrtou ať má naše
malá sestřička,
jednou podělíme
také tatíčka.

Ale teď, matičko,
hleďte v šíř i v dál,
jakoby těch jisker
nebem rozsypal!

Jakoby tam rozmet'
drobné pozlátko;
čí pak jsou ty hvězdy?
»Boží! — děťátko.«

26. II. 87.

Rodičům.

Vstávaje, lehaje,
večer i raníčko
za vás se modlívám,
otče a matičko.

By vám Bůh odplatil
za vaše starání,
za každé slovíčko,
za každé usmání.

Za vše, čím k dobrému
stále mne vedete ;
byste se dočkali
hodného dítěte !

19. 12. 87.

Na zahradě.

Na zahradě.

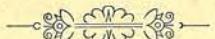
Do kola, do kola,
kdo si víc popílí!
budem se honiti,
jako dva motýli.

Trávníkem, cestičkou
jak se kdo otočí,
až tě nám na tvářích
růžičky naskočí.

Trávníkem, cestičkou
do kola, do kola,
až na nás z daleka
matička zavolá.

Potom si usednem
matičce na klíně,
jako dva motýli
na jedné květině.

19. 12. 87.

Malá švadlena.

Siju, šiju plátno bílé
své panence na košile,
co nepadne na košilku,
rozešiju na postýlku.

Rozešiju na polštáře,
ani steh se nevypáře,
na šátky a na ubrusy
zbudou ještě hezké kusy.

Budu šíti, šíti, šíti,
slunečko tak pěkně svítí,
nebudu dbát na únavu,
než došiju na výbavu.

Budu šíti, šíti, šíti,
z pod okénka voní kvítí,
vlaštovička venku lítá,
tot ta jehla jen se kmitá!

14. 12. 87.

Macíček.

— RŮŽENCE HÖHMOVĚ. —

Mení macík jako macík,
— to je macíček!
nejsmělejší, nejmlsnější
ze všech kočiček.

Celý den u kamen leží,
vyhřívá se rád,
zlíbí-li se, milostivě
dá se pochovat.

Ze všeho mu na tom světě
nejmilejší klid,
přede, ale neupřede
ani jednu nit.

K práci nemá chutě žádné,
do hry, — to je let!
a kde hrnek se smetankou,
to ví o něm hněd.

Ale přes to macíčkovi
budiž také čest,
kde jen v domě myška hne se,
už jí v patách jest.

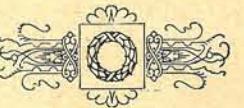
V noci půdu obejde si,
chrání chlév a sklep,
na špýcharu obilíčko,
ve špižírně chléb.

Jako voják noční stráží
chodí sem a tam,
co by chtěla myška smlsnout,
smlsne radši sám.

Ráno přijde upravený,
způsobný a tich,
náprsničku ulízanou,
tlapky jako sníh.

Proto má tě, náš macíčku,
přec jen každý rád:
zde je myška papírová,
chceš-li, pojď si hrát!

5 12. 87.

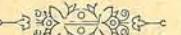

Ten náš pes.

Ten náš pes,
skákal dnes,
skákal také včera;
bude as
skákat zas
zejtra do večera.

Pejsku náš,
co to máš,
žes tak vesel stále?
»Řek' bych vám,
nevím sám —
hop!« — a skákal dále.

1. 2. 88.

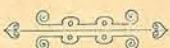
Sova.

Sovička mrzutá
sedí a nedutá,
jen se mračí;
květy ji neblaží,
slunce jí překáží,
i zpěv ptačí.

Sovička mrzutá
sedí a nedutá
za den celý;
poslyšte písničku,
snad paní sovičku
rozveselí :

Sovička mrzutá
sedí a nedutá
ani slova;
zpívejte celý den,
ona se mračí jen,
— vždyť je sova!

1. ro. 88.

Kozička.

Ká naše kozička
dlouhý voús,
dobře, že jí ho pes
neukous'.

Kdyby ho byl ukous'
docela,
kozička by vousu
neměla.

Neměl by ho do dnes
ani pes —
dobře tak, že jí ho
neodnes'!

7. 9. 88.

Koně.

Já mám povoz
o dvou koních,
neběží-li,
prásknu do nich!

Jsou ty koně
neučeny,
a já jsem kluk
nezvedený.

Kam si chtějí,
tam si chodí;
dobře mají,
když mne shodí!

6. 9. 88.

Pes a kotě.

Pejsek umí vrčet,
kotě přede,
jeden to po druhém
nedovede.

Kocourek by vrčel,
pes před' řadší,
proto se na sebe
ti dva mračí.

3. 10. 88.

Lenochod.

Do oken svítí
bílý den,
kdo není lenoch,
z lůžka ven!

A kdo je lenoch,
zůstaň spát,
však se mu budou
ptáci smát.

Nejvíce ten černý
starý kos,
jenž viděl v světě
všelicos.

Tam spáti mohl
nocí, dnem,
zde se mu jenom
vysmějem!«

A za ním celý
ptačí rod:
»Hle, zavítal k nám
lenochod!

Z dalekých krajů
přišel k nám,
žeť mohl také
zůstat tam!

12. 12. 87.

Včelka.

Včelka lítá sem a tam,
od fialek k růžičkám.

Od růžiček v lípy květ,
všude sbírá sladký med.

Na jabloni, na máku,
od rána až k soumraku.

Qd jara až k jeseni
lítá květnou zelení.

U všech květů čilý host,
až je v úlu medu dost.

A když zasnězen je úl,
má vždy sladký, plný stůl.

Ať je zima, ať je led,
vzpomíná na letní květ.

Vzpomíná na slunka jas,
čeká, až se vrátí zas.

V létě práce, v zimě klid,
— kéž nám všem tak mohlo být!

7. 9. 88.

Babí léto.

Babí léto lítá,
už je podzimek,
to už zima vítá
první bílá vlákna
do svých peřinek.

Pavouk jí je přede,
vítr navije,
na lučině šedé,
perličkami z ledu
mráz je pošije.

Jinovatka režné
utká povlaky,
potom peří sněžné
do nich z nenadání
vsypou oblaky.

Babí léto lítá
už je podzimek —
pole, luh je vítá:
oddechnout si v kupě
sněžných peřinek!

6. 9. 88.

Ptáčata.

Jaro přišlo, první brázdu
táhne pluh;
slunko líchy rozechřívá,
s vlhké meze strnad zpívá:
»Naděl Bůh!«

Sad jako by mlékem polil
— květu div!
sedmihlásek volá s hruše:
»Jablek, hrušek, plné nůše,
— také sliv!«

Zlatá pšenka v poli zraje,
žloutne mez;
na sedláčka z jetelíčka
zavolala křepelička:
»Pět peněz!«

Stodoly jsou naplněny,
stohy, žeť!
po strništi vítr duje,
chocholouš si zaběduje:
»A co ted!«

Až ta bílá, krutá zima
přiletí —
pak z božího požehnání
hodte zrnko ke snídaní
ptáčeti!

1. 12. 87.

Vlaštovky.

— SLÁVCE REZKOVÉ. —

Vlaštovky nám odletly
v jednom oka mihu,
včera slovo daly si,
dnes už táhly k jihu.

My se smutny loučíme,
ale ať si letí, —
vždyť na jihu čekají,
také na ně děti!

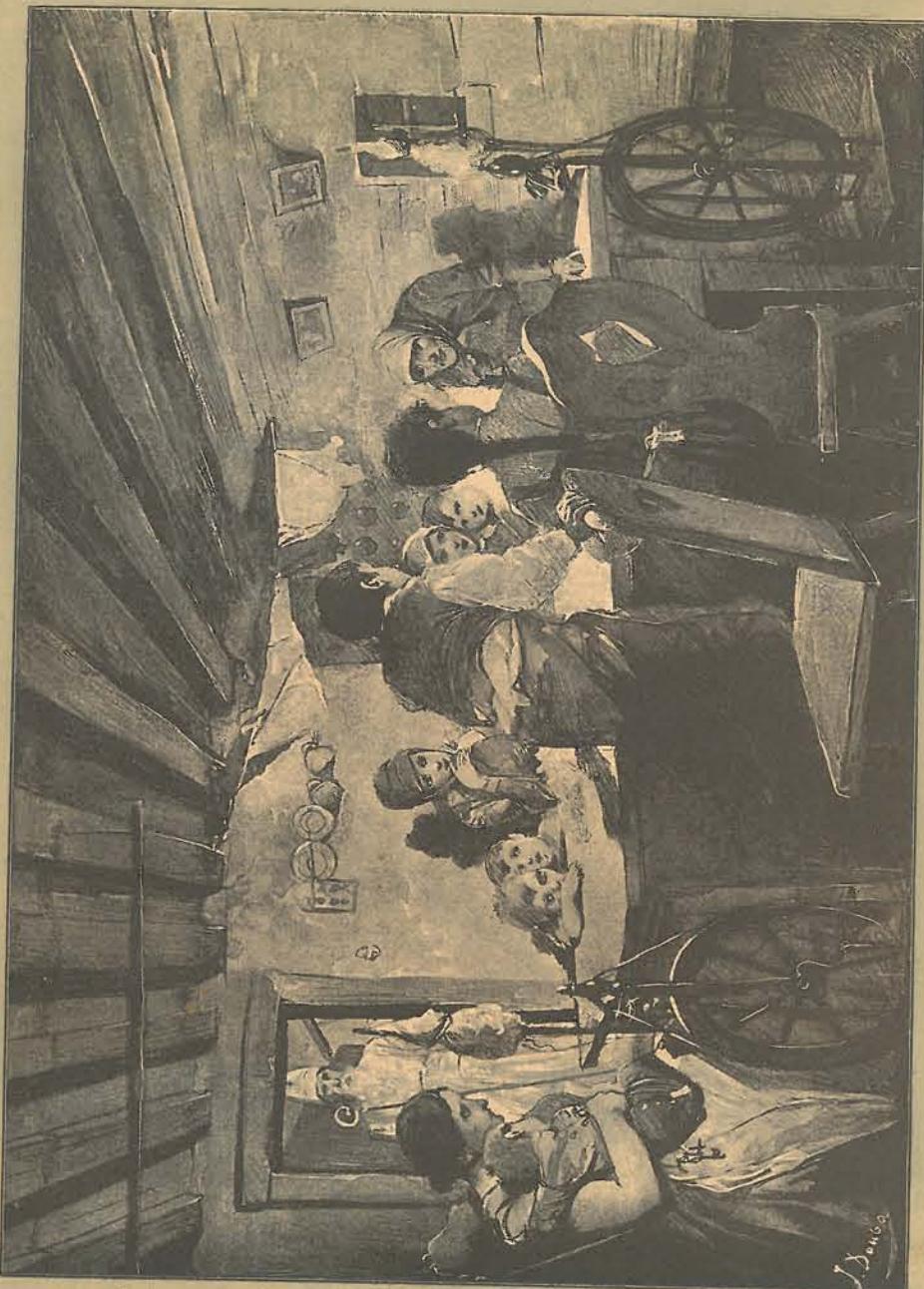
Budou tleskat ručkama,
a budou je vítat,
až je opět uvidí
nad chatkami lítat.

Děti sluncem osmahlé,
kadeřavé hlavy,
budou na ně dívat se,
jak si hnízdo staví.

A budou je poslouchat,
ve večerním šeru,
jak si cvrčí pohádky
dálném o severu. —

8. ro. 88.

Z i m a.

Z i m a.

— JAROSLAVU NOVÉMU. —

U

ž to žluté listí opadává,
od jíní jsou luka šedivá,
už nám vlaštovička s Bohem dává,
od hor dýchá zima mrazivá.

Obilí se mlátí ve stodole,
jablka snešena pod střechu,
brzo sníh pokryje sad i pole,
luh i les se chystá k oddechu.

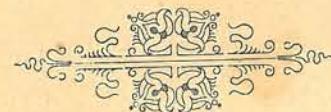
Veselé však budou naše chatky,
až se kolem sněhu navane,
u kamen zavrčí kolovrátky,
zabělá se peří nadrané.

Usmívat se bude hospodyně,
s pece budou zpívat jablíčka,
dětem o karkulce, Meluzíně
vypravovat bude babička.

Otevrou se dvěře, s košatinou
Mikuláš přinese ovoce,
potom přijde Lucka s hrachovinou,
a co mžik tu budou vánoce. —

S Bohem tedy, vlaštovičko milá!
než ty zlaté svoje pohádky
dopoví nám tady zima bílá,
ty přiletíš s jarem nazpátky. —

22. 12. 87.

Na saních.

Sněžilo den celičký,
zvoní, zvoní rolničky,
koně v letu, saně v běhu,
samy jako vločka sněhu.

Soumrakem se chumelí,
ale my jsme veselí;
kožich teplý, korba měkká,
cesta naše nedaleká.

Jako stíny po kraji,
stromy kol se míhají,
za námi se vítr honí,
a rolničky zvoní, zvoní.

Ted' se zvedla metelka,
v dálí kmitla světélka —
hoj, koníci, přes vánici,
at jsme brzo ve světnici!

U teplého ohně v čas
krytý stůl už čeká nás,
teplá postýlka, a v stáji
vám, koničky, ovsa dají.

9. 9. 88.

Sněhulák.

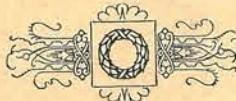
Obří tělo, mračný zrak,
venku stojí sněhulák;
mráz-li pálí, vichr duje,
sněhulák se pošklebuje:
»Dobře tak!«

Sněhuláčku, jak se máš?
tak zlý nejsi, jak se zdáš,—
hroziš, dokud sníh nejihne,
ale jaro to ti stříhne
na rubáš!

Sněhuláčku ubohý,
nebudeš moct na nohy,
až jen slunko teple svítne,
to tě, sněhuláčku, chytne
za rohy!

Budeš pryč jak na koni,
skřivánek ti zazvoní,
mušky budou hráti tobě
a fialky na tvém hrobě
zavoní. —

8. 10. 88.

Až se jaro vrátí.

Až se jaro vrátí,
ó, to bude ráj!
zelenat se bude
celý širý kraj.

Slunce bude hřáti,
větrík teple dout',
potok bude hučet,
sproštěn zimních pout.

Luka budou vonět,
stromy budou kvést,
a skřivánek vzhůru
do nebe se nést.

Rozletí se vzhůru
až v oblačnou říš,
— a naše srdcečka
vzletnou ještě výš!

1. 10. 88.

Vlaštoka přiletla.

— MILADĚ VRCHLICKÝCH. —

Vlaštovička lítá
kolem domu,
nepoví, co hledá,
pranikomu.

Lítá, hledá, šuká
v každém koutě,
vrátila se právě
z dlouhé poutě.

Vrátila se z jihu
v slunka jase,
ó, žeť svoje hnázdo
hledá zase !

Řekli jsme: »Už páni
pronajato!«
vlaštoka nám' nese
jaro za to !

15. 10. 88.

Zpěvák se loučí.

Už zpěvák píšeň dozpíval
a, dítky, s Vámi se loučí
a ty své drobné písničky
Vám k přízni odporoucí.

Snad náhradou Vám nebudou
jedinkou za pohádku ; —
však mně je anděl povídal,
jak řek' jsem na začátku.

On jinak mi je povídal,
sladce, snivě a dlouze ;
to ale anděl byl — a já
chudý zpěvák jsem pouze.

Snad velkým lidem bude zdát
se všední, malé to všecko —
Vy ale odpustíte mi,
že s Vámi byl jsem zas děčko!

Tak věrně jsem už vyzpíval,
co slíbil jsem, že Vám dnes zjevím,
a rád bych zpíval ještě víc,
však moudrého pranic už nevím.

A Bůh Vás tedy opatruj,
má dítka jasnozraká —
a kdys, až velká budete,
zpomeňte na zpěváka!

23. 12. 87.

O B S A H.

	Strana
ZPĚVÁK PŘICHÁZÍ	5
SKŘIVÁNEK	7
ŽEŽULKA	8
MÁJOVÝ DĚŠŤ	9
MÁJE	11
ŽITO	12
RŮŽIČKY	13
MODRÁ OČKA	14
PACHOLÁTKO	15
KOŠILÁČEK	16
KONÍČEK	17
LETNÍ ODPOLEDNE	19
ANDĚL STRÁŽNÝ	20
POUPÁTKO	21
SRDÉČKO	23
ZVONY NEDĚLNÍ	24
DÓMOV	25
ČECHY	26
ORÁČ	27
ZEMĚ ČESKÁ	28
PÍSEŇ	30
SLOVANSKÁ LÍPA	32
AŽ JÁ BUDU VELKÝ	33
KRÍŽ U LESA	34

	Strana
CHUDÉ DÍTĚ	35
ŠTĚSTÍ	36
PŘÁNI	37
CHALOUPKA	38
HVĚZDIČKY	39
RODIČŮM	40
NA ZAHRADĚ	41
MALÁ ŠVADLENA	42
MACÍČEK	43
TEN NÁŠ PES	45
SOVA	46
KOZIČKA	47
KONĚ	48
PES A KOTĚ	49
LENOCNIOD	50
VČELKA	51
BABÍ LÉTO	52
PTÁČATA	53
VLAŠTOVKY	54
ZIMA	55
NA SANÍCH	57
SNĚHULÁK	58
AŽ SE JARO VRÁТИ	59
VLAŠTOVKA PŘILÉTÁ	60
ZPĚVÁK SE LOUČÍ	61

Obrázkové přílohy:

Modrá očka. — Hvězdičky. — Na zahradě. — Zima.

